

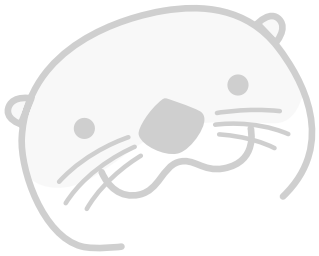
Rose

ถ้ารักบังเกิด ก็เปิดใจรัก

ร เรือในมหาสมุทร

เขียน

ก ร อ ่ าน คื อ ร าก ร ู าน ที่ ส ำ ค ัญ

เขานั่งอ่านหนังสือตามประสานักเรียนกฎหมาย
ฝ่ายกับตันหยิบหนังสือฟ็อกเก็ตบุ๊กชื่อ *ความถูกต้องอยู่ข้างใคร* ขึ้นมา
อ่านโดยไม่สนใจคนรอบตัวอีก
- ร เรือในมหาสมุทร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

คนอ่านที่กำลังอ่านหน้านี้อยู่คงจะคุ้นเคยกับนามปากกา 'ร เรือในมหาสมุทร' กันมาพอสมควรแล้วนะคะ สำหรับ *ถ้ารัก บังเกิดก็เปิดใจรัก* เป็นผลงานเรื่องใหม่ล่าสุดที่จะเล่าเรื่องราวปาฏิหาริย์ของสมุดบันทึกสองเล่มที่สามารถเชื่อมโยงกันได้ หากสมุดบันทึกเล่มใดถูกขีดเขียนแต่งเติมอะไรลงไป สิ่งเหล่านั้นก็จะไปปรากฏในสมุดบันทึกอีกเล่มหนึ่งทันที

แล้วก็เหมือนเป็นโชคชะตาฟ้าลิขิต เพราะสมุดสองเล่มนี้ถูกครอบครองโดย **วรัทม์** และ **ชนินทร์** แต่ชนินทร์นั้นมีชีวิตอยู่โดยแบกรับความคาดหวังของที่บ้านมาตลอด ในขณะที่วรัทม์ค่อนข้างใช้ชีวิตแบบที่ตัวเองต้องการอย่างเต็มที่ ความแตกต่างอย่างสุดขั้วของสองคนนี้จะมีส่วนผสมผสานกันอย่างลงตัวได้หรือไม่ เราพลิกหน้าถัดไปเพื่อพบกับเรื่องราวปาฏิหาริย์ของพวกเขาพร้อมกันเลยดีกว่าไหมคะ

Rose

1

ในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ตึกคณะนิติศาสตร์กับตึกคณะรัฐศาสตร์ตั้งอยู่ใกล้กัน

คงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรที่มหาวิทยาลัยจะจัดตึกของคณะในหมวดหมู่เดียวกันไว้ใกล้ๆ กัน อย่างคณะเกี่ยวกับภาษาและสังคมก็อยู่ไม่ได้ห่างไปจากตึกของคณะนิติและรัฐศาสตร์เท่าไร ส่วนพวกคณะแนวแพทย์ฯ ทันตะฯ เภสัชฯ ก็อยู่ห่างออกไป กระจุกอยู่ที่อีกฝั่งของมหาวิทยาลัยโน่น

วรัทม์เดินลงจากตึกเรียนคณะรัฐศาสตร์มาด้วยอารมณ์ไม่ได้ดีหรือร้ายเป็นพิเศษ วันนี้ก็เป็นอีกวันที่เหมือนวันอื่นๆ วิชาเรียนน่าเบื่อ ต้องอ่านหนังสือประกอบการเรียนเยอะเยะ และเพื่อนๆ ก็ทำตัวสนุกสนานเฮฮาเหมือนกับทุกครั้ง

“ว่าไง คนดังรัฐศาสตร์” เสียงทักดังขึ้นมาจากมุมหนึ่งพร้อมเสียงไห้ฮิ้ว วรัทม์หันไปมองแล้วโบกมือให้นิดหน่อย คนร้องเรียกเป็นรุ่นน้องของเขานั่นเอง

“พี่วรัทม์ เมื่อไหร่พาไปเลี้ยงหมูทะเล ไหนบอกจะเลี้ยงหมูทะเล” น้องผู้หญิงคนหนึ่งเดินผ่านไปพร้อมหนังสือเต็มอ้อมแขน แต่ยังไม่วายแกล้งเอาไหล่มาชนวรัทม์เบาๆ เป็นการหยอก

“วรัทม์บอกพ่อให้คะแนนพี่เพิ่มหน่อยได้ปะ ไม่งั้นพี่ต้องดริบไปแล้วนะ” รุ่นพี่คนหนึ่งเดินจากอีกฟากตึกมาตบขาเขาแรงๆ หนหนึ่ง

“เฮ้ย มันก็ไม่ได้ปะพี่ คะแนนก็ตามผลสอบอะ” วรตม์ตอบพร้อมหัวเราะ พ่อกับแม่ของเขาเป็นอาจารย์สอนในคณะที่เขาเรียน แถมทั้งคู่ยังมีชื่อด้านการกวดเกตนักศึกษาจนเลื่องลือไปทั่วทุกชั้นปี จึงมักจะมีคนมาขอให้พ่อหรือแม่เขาปราณีเพิ่มคะแนนให้เป็นประจำ

“ไม่ใช่หว่าะ คะแนนพี่ต่ำเตี้ยเรี่ยดินมาก เท้านี้” รุ่นพี่คนนั้นยกมือขึ้นมา นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ที่แทบจะจกดกันทำให้วรตม์พอจะจินตนาการออก

“เอาไปตีอก”

“ไม่เอาได้ ไฉนน้อง คุยกับพ่อให้หน่อย” พุดจบกก็โอบไหล่กันเหมือนซี้ๆ ปัก

“พ่อไม่เคยให้คะแนนใครเพิ่มเพราะผมหรือพี่” วรตม์หัวเราะ

“วัด” เสียงเรียกทำให้ทั้งสองคนหันไปมอง เจ้าของเสียงคือนัทแฟนหนุ่มของวรตม์นั่นเอง นัทเดินตรงเข้ามาแล้วจัดการปิดรุ่นพี่ที่เข้ามาเกาะเกาะวรตม์แล้วบอก “พี่ปืม อะไร ออย่ามาจับแฟนผม”

“แหม จับนิดจับหน่อยไม่ได้ ทำหวงๆ” รุ่นพี่คนนั้นแซว แต่ถูกนัทรวตีสั้นจนต้องเดินหลบไปทางอื่น นัทเงยหน้ามองวรตม์แล้วยิ้มให้จนตาหยี

“วัด ไปกินไอติมได้ตักนิตากัน เราอยากกิน”

“ได้เลยคร่าบ” วรตม์ยิ้มให้แฟนหนุ่มตัวน้อย ก่อนจะพานัทเดินควงแขนผ่านสายตาประชาชนไปโดยไม่ใส่ใจจะปิดบังอะไร

ใต้ตึกนิติศาสตร์ที่อยู่ถัดจากตึกรัฐศาสตร์จะมีร้านขายขนมตั้งอยู่ให้บรรดานักศึกษาน้ำตาลต่ำทั้งหลายแวะเวียนมาซื้อของกินเล่น ส่วนใต้ตึกรัฐศาสตร์ฝั่งปีกซ้ายจะมีร้านข้าวไว้บริการเหล่านักศึกษาผู้หิว การได้เห็นเด็กนิติไปกินข้าวใต้ตึกรัฐศาสตร์ หรือเห็นเด็กรัฐศาสตร์ไปซื้อขนมใต้ตึกนิติจึงเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นโดยปกติแทบทุกวัน

ระหว่างรอนัทยืนเลือกรสไอศกรีมอยู่ที่ร้านขนม วรตม์เหลือบซ้ายแลขวาไปเห็นโต๊ะม้านั่งที่พวกเด็กนิติชอบมานั่งอ่านหนังสือกัน ที่นั่นมีลูกคนหนึ่งนั่งอยู่ แต่งกายซอมซ่อ สวมหมวกปิดบังใบหน้า ดูมึนโหนกก็ไม่ใช่นักศึกษาแน่นอน บนโต๊ะด้านหน้าของลูกมีสมุดบันทึกปกหนังสือตัววางอยู่สองเล่มพร้อมป้ายเขียนว่า

‘ขาย หาทุนการศึกษาให้ลูก’

ตามปกติมหาวิทยาลัยจะไม่ยอมให้คนนอกเข้ามาตั้งขายของโดยไม่ได้ รับประทานก่อน แต่สภาพที่ดูยากไร้และคำโฆษณาของลุงทำให้วรรตม์นึกสงสาร เขาเดินเข้าไปหาลุง ก่อนจะหยิบสมุดขึ้นมาดู มันเป็นสมุดปกหนังสือดำเรียบๆ ทั้งความหนาและคุณภาพของหนังดูแล้วน่าจะราคาแพงอยู่ แต่เมื่อเขาถามว่า

“ขายเท่าไรครับ”

ลุงก็ตอบว่า “ร้อยยี่สิบพอหนุ่ม”

นับว่าเป็นราคาที่เหมาะสมผลหรือออกจะถูกสำหรับสมุดปกหนัง หนาๆ แบบนี้ วรรตม์ล้วงหยิบกระเป๋าดังค์ออกมาแล้วยื่นแบงก์ร้อยกับแบงก์ ยี่สิบให้คนขาย

“ขอบคุณมากนะหนุ่ม” ลุงยิ้ม เผยให้เห็นฟันซึ่งเหลืองและหลอ วรรตม์ยิ้มตอบ เดินถือสมุดออกมา นึกเลือกไอศกรีมเสร็จแล้ว กำลังแกะ ไอศกรีมออกจากห่อมากิน เมื่อเห็นของในมือวรรตม์ นึกก็ถาม

“อะไรอะ”

“สมุดนะ ซื้อมาจาก...” วรรตม์ชี้ไปทางโต๊ะไม้ที่เขาเดินจากมาเมื่อครู กำลังจะบอกว่าซื้อมาจากลุงที่นั่งอยู่ตรงนั้น แต่พอหันไปอีกที ลุงกลับไม่อยู่ ตรงนั้นเสียแล้ว “อ้าว ไปไหนแล้ววะ”

“เป็นไรเปล่าว๊ต ทำไมทำตัวแปลกๆ” นัทเหะไอศกรีมไปด้วยมองหน้า วรรตม์ไปด้วยแบบงงๆ ฝ่ายวรรตม์ เขาลองมองไปรอบๆ เพื่อหาลุงปริศนา อีกครั้ง แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่เห็นลุงคนนั้นอยู่ที่ไหนเลย

ในรถเก๋งสีประตู่ซึ่งเปิดแอร์คอนดิชันเย็นเฉียบ ชนินทร์นั่งไขว่ห้างบนที่นั่ง ข้างคนขับ ตามมองออกนอกหน้าต่างคล้ายไม่อยากจะยินเสียงบ่นจากผู้เป็น แม่ที่อยู่หลังพวงมาลัย

“ช่วงนี้พี่แถมลูกพี่ลูกน้องเรากำลังไปฝึกงาน อีกหน่อยถ้าฝึกครบ หนึ่งปีจะได้สอบใบทนายตัวปีได้ ลูกคิดว่าไงละ ถ้าจบแล้วอยากทำแบบพี่ เขาไหม”

“รอจบก่อนค่อยว่ากันแล้วกันนะแม่”

“ชะเอม หันมาฟังแม่พูดเดี๋ยวนี้ ลูกต้องคิดเรื่องอนาคตไว้บ้างแล้วนะ อีกทั้งปีนี้ก็เรียนจบ หรือลูกคิดจะเรียนซ้ำ จบห้าปีหกปีเหมือนพวกรุ่นพี่ไม่ได้เรื่องในคณะ”

“ผมจบทันสี่ปีอยู่แล้วครับ” ลูกชายตอบ ตายังคงมองนอกหน้าต่าง

“ดีแล้ว รีบเรียนให้จบ สอบตัวให้ได้ แล้วอีกหน่อยเราก็ต้องสอบไปเรื่อย ๆ แม่หวังว่าลูกจะได้เป็นอัยการเหมือนลูกคนโตของป้าพิรุณ”

“อืม” ชนิทรลากลเสียงเหมือนรำคาญ

“อย่ามาทำเสียงอย่างนั้นกับแม่ ลูกก็รู้ว่าญาติเราจะเป็นทนายกันทุกคน แต่ยังไม่เคยมีใครได้เป็นผู้พิพากษาเลย แม่ก็หวังกับลูก ๆ สองคนนี่แหละ ที่จะเป็นหน้าเป็นตาให้วงศ์ตระกูลได้”

“ครับ ๆ”

“หรือแม่จะต้องรอลูกแต่งงานมีหลานแล้วถึงจะได้ลุ้นให้หลานเป็นผู้พิพากษาอีกรอบ แม่ไม่แก่ตายไปเสียก่อนเหอะ”

ชนินทรอยากถามกลับไปว่าทำไมตัวแม่กับพ่อถึงสอบเป็นผู้พิพากษาเองไม่ได้ แล้วมาฝากฝังความหวังนั้นเอาไว้ที่เขา แต่เกรงว่าคำถามนั้นจะทำให้ร้ายจิตใจแม่มากเกินไป เขาจึงกลักรื้อคำพูดไว้ในใจ เหม่อมองออกนอกหน้าต่าง พลังครุ่นคิดอะไรของตัวเองไปตามลำพัง

แม่บ่นไปเรื่อยเปื่อยเหมือนทุกครั้งที่ขับรถมาส่งเขาที่มหาวิทยาลัย ชนิทรลอบถอนหายใจยาวก่อนจะพูดว่า

“แม่ครับ ต่อจากนี้ผมขอไปอยู่คอนโดพื้มดได้ไหม”

ชนัญญา หรือชะมด พี่สาวของเขาได้รับของขวัญเรียนจบจากพ่อแม่ เป็นคอนโดใจกลางกรุง โดยแม่ให้เหตุผลว่าชะมดกำลังเตรียมสอบตัวทนาย ควรได้คอนโดส่วนตัวเอาไว้อ่านหนังสือ จะได้ไม่ถูกคนอื่น ๆ ในบ้านรบกวนสมาธิ

เมื่อได้ยินชนินทรถามออกไปแบบนั้น แม่ก็เลยบ่นกลับมา

“อ้าว แม่ให้พี่เขาออกไปอยู่ข้างนอกจะได้มีสมาธิอ่านหนังสือ แล้วจะตามไปอยู่รบกวนพี่เขาทำไมล่ะ”

“ผมอยากไปอยู่กับพี่ แม่จะได้ไม่ต้องคอยขับรถมารับมาส่งผมที่มหาวิทยาลัยแบบนี้”

“แม่ทำเพื่อลูกได้ มารับมาส่งแค่นี้ไม่ได้รับกวนเสียหน่อย ถ้าลูกอยู่บ้าน แม่จะได้คอยดูแลด้วย”

ชนินทร์ทำหน้าที่พี่สาว แม่ยอมให้ออกไปอยู่คนเดียวจะได้ตั้งใจอ่านหนังสือ แต่พอเป็นเขา แม่กลับไม่ไว้วางใจ อยากให้อยู่บ้านเพื่อจะได้กวดขันให้อ่านหนังสือ อย่างว่าแหละนะ พี่ชมดเป็นเด็กเก่ง สอบเข้าได้อันดับต้นๆ ของคณะ ได้เกรดเอมาตลอด แม่เลยไม่เป็นห่วง แต่ตัวเขานั้นเรียนมาแบบคะแนนกลางๆ แก่ไม่ได้มีใจอยากเป็นนักกฎหมายอะไรมา แม่เลยกังวลอยู่ตลอดเวลาว่าเขาจะแอบเถลไถลนอกเส้นทาง ไม่ตั้งใจอ่านหนังสือ

เป็นโชคดีของชนินทร์ที่รถมาจอดหน้าตึกคณะนิติศาสตร์ลึกๆ แม่เลยต้องยุติการบ่นประจำวัน แล้วปล่อยลูกชายลงจากรถ ก่อนเขาจะลงไป แม่ยังมีวายุพุดย่า

“ตั้งใจเรียนนะลูก อย่าแอบหลับในห้องเลกเชอร์ล่ะ”

“ครับผม” ชนินทร์ตอบเบื่อกๆ ก่อนจะเดินเข้าอาคารเรียนไป

เมื่อเดินเข้าไปใต้ตึก เขาเดินผ่านบรรดาห้องสำนักงานของคณะ มุ่งตรงไปยังร้านขนม หวังจะซื้อน้ำเย็นสักขวดมาดื่มให้คลายอารมณ์หงุดหงิด แต่ก่อนจะไปถึงร้านขนม สายตาของชนินทร์เพิกเฉยเลื้อยไปเห็นคุณลุงทำทางไทร้มๆ คนหนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะใต้คณะ พร้อมกับสมุดปกหนังเล่มหนึ่งวางอยู่ตรงหน้าแก ชนินทร์คงไม่รู้ว่าสมุดเล่มนั้นมีไว้ขาย ถ้าไม่เห็นป้าย ‘ขายหาทุนการศึกษาให้ลูก’ ที่ตั้งอยู่ข้างๆ สมุด

ชนินทร์อ่านข้อความแล้วรู้สึกสงสาร และคิดว่าไหนๆ คุณลุงก็เหลือสมุดเล่มสุดท้ายแล้ว เขาจึงเดินเข้าไปสอบถามราคา

“ลุงขายยังไคร้ครับ”

“ร้อยยี่สิบหนุ่ม”

เขาหยิบแบงก์ร้อยออกมาจากกระเป๋าทางเกง จากนั้นจึงเปิดชิปหน้ากระเป๋าเป้ ความหาเหรียญสิบมาได้อีกสองเหรียญ ชนินทร์ยื่นเงินทั้งหมดให้ลุงแล้วหยิบสมุดปกหนังมา

“ขอบคุณมากนะ”

“ครับผม ไม่เป็นไรครับ ช่วยๆ กัน” นักศึกษาหนุ่มยิ้มแย้มก่อนจะเดินตรงไปร้านขนมเพื่อซื้อน้ำเย็นอย่างที่ตั้งใจไว้ตั้งแต่แรก

ห้องเรียนคณะรัฐศาสตร์

วรัทมั่งฟังอาจารย์สอนอย่างเบื่อง่าย พลังหมุนปากกาเล่นไปด้วย พอติดกับที่อาจารย์พูดอะไรบางอย่างที่ควรจะต้องจด ชายหนุ่มจึงก้มหน้าจดข้อความนั้นลงในชีตเรียน แต่ปากกาเจ้ากรรมดันไม่ค่อยจะติด เขียนออกบ้างไม่ออกบ้างน่ารำคาญ วรัทมถอนหายใจ เขาขีดๆ ปากกาที่มุมของชีต แต่ปากกาก็ยังไม่ติดอยู่ดี ชายหนุ่มรู้สึกว่าเป็นเพราะคุณภาพไม่ดีของกระดาษชีตที่ซื้อมาจากร้านถ่ายเอกสาร เขานึกถึงสมุดเล่มใหม่ที่เพิ่งซื้อขึ้นมาได้ เลยหยิบมันออกมาแล้วจัดการเขียนเส้นหยักๆ ลงไปเส้นหนึ่ง คราวนี้ปากกาเขียนติดไหลลื่น วรัทมกลับมาเขียนข้อความลงในชีตเรียนอีกครั้ง ปากกาของเขาไม่เส้นขาดๆ หายๆ อีกแล้ว

ฝั่งทางตึกนิติศาสตร์

อาจารย์เขียนไว้นบนกระดานว่ามีฐานะอาจเข้าสอนซ้ำเล็กน้อย ชนิษฐ์จึงนั่งรอพลังเปิดสมุดที่ตัวเองเพิ่งซื้อมาเล่นๆ เขาสังเกตเห็นเส้นขีดหยักๆ บนหน้าแรก

“อ้าว มีรอยเขียนแล้วนี่นา”

ชายหนุ่มพึมพำกับตัวเอง

“เฮ้ยเลย ซื้อสมุดใหม่มาดันมีรอยคนทดไว้ก่อนหน้า”

เขาถอนหายใจ ก่อนจะหยิบปากกาสีน้ำเงินขึ้นมาเติมรอยเส้นหยักๆ นั้นให้กลายเป็นรูปก้อนเมฆ และจัดการวาดดวงอาทิตย์ลงไปข้างๆ ก่อนจะเขียนวันเดือนปีของวันนี้ลงไป พร้อมข้อความอีกหนึ่งบรรทัด

“ซื้อสมุดเล่มใหม่มา วันนี้อากาศสดใส”

ห้องเรียนคณะรัฐศาสตร์

วรัทม์เรียนหนังสือไปได้สักพักก็หันไปเปิดสมุดที่เพิ่งซื้อใหม่อีก คราวนี้เขาถึงขั้นตกตะลึง เมื่อสมุดที่เป็นหน้าว่างๆ เมื่อครู่มีทั้งรูปก่อนเมฆ พระอาทิตย์ และข้อความของใครบางคนเขียนเอาไว้ด้วย

“นี่มันอะไรวะเนี่ย” เขาพิมพ์

“นายวรัทม์” เสียงพิมพ์ของเขาเข้าไปหาอาจารย์โดยบังเอิญ เพราะอาจารย์หันมาเรียกเขาแล้วสั่งให้อธิบาย “ไหนอธิบายสไลด์บนสุดของหน้าสามสิ”

วรัทม์รีบหันกลับไปจ้องซีตแล้วตอบอย่างอึกอัก “เอ่อ การจำกัดราคาสินค้าเป็นสิ่งที่ขัดกับความคิดของโนฮิค...”

เย็นวันนั้น ชนินทร์เดินถือโทรศัพท์ลงจากตึกนิติฯ ในมือเขาพิมพ์แชดกับพี่สาว

‘เดี๋ยวไปนอนที่ห้อง’

‘มาดิ จะมายังไง มีเพื่อนมาส่งเปล่า’

‘เดี๋ยวไปบีทีเอส’

เมื่อตกลงกับพี่ได้แล้ว เขาก็ค่อยสลับหน้าจอไปไลน์บอกแม่

‘ผมไปค้างห้องพี่มดนะครับ’

โดยไม่รอให้แม่ตอบอะไรกลับมา ชนินทร์ยึดโทรศัพท์ที่ใส่กระเป๋าทางเกง แล้วรีบเดินไปตามทางมุ่งสู่ประตูมอ เพื่อไปขึ้นสถานีบีทีเอสด้านหน้ามหาวิทยาลัย เขาสะพายเป้คู่ใจขึ้นไหล่ขวา เงยหน้ามองท้องฟ้าที่สดใสสักก่อนจะพิมพ์

“อากาศดีจริงๆ เลย”

ชนัญญาอยู่ในห้อง เปิดแอร์เย็นฉ่ำร้อนห้องชายอยู่แล้ว เมื่อชินนทร์ไปถึง เขาก็เอ่ยปากบ่นพี่สาว

“นี่ใส่ชุดนอนอยู่บ้านทั้งวันอีกแล้วเหอเนี่ย”

“ก็มันสบายอะ” พี่ชะมดเดินไปเดินมาในชุดนอนติดระบายสีเหลืองลายหมีพูห์กับถักน้ำผึ้ง “วันนี้อ่านหนังสือทั้งวันเลย เบื่อมาก มาเล่นเกมด้วยกันมั้ย เล่น PUBG กันเถอะ”

“ผมเพิ่งกลับมา ขอนอนก่อนได้ปะ” ชินนทร์บ่นแล้วเดินไปเปิดประตูกระจกเข้าไปในส่วนห้องนอนของคอนโด ก่อนจะทิ้งตัวนอนทั้งชุดนักศึกษา ส่วนเบาะที่เอาใส่หนังสือเรียน เขาโยนโครมลงข้างเตียง

“อย่าขึ้นเตียงทั้งที่ยังไม่ได้อาบน้ำดิอะ” พี่สาวบ่น แต่ก็ไม่ได้ทำอะไร เธอเดินไปหยิบโทรศัพท์มือถือถือมากดเข้าเกมแล้วเริ่มเล่นเกมออนไลน์อย่างสบายใจที่โซฟาหน้าทีวี ชินนทร์เอาหมอนข้างมากอด นอนตะแคงหลับไปหลังจากเรียนเหนื่อยมาทั้งวัน

ตกเย็น พี่สาวเข้ามาปลุกพร้อมบอกว่าจะสั่งอาหารจากแอปเดลิเวอรี่

“ตื่นได้แล้วคุณชายชะเอม เย็นนี้จะกินอะไรจ๊ะ”

“ผัดซีอิ้วทะเล” ชินนทร์ทำเสียงง่วง เอาหน้าซุกหมอนข้าง

“เมนูสร้างสรรค์มาก นี่คือผัดซีอิ้วทะเลจานที่พันแปดที่แกกินเข้าไปในปีนี่ ใจคอไม่คิดจะกินอย่างอื่นบ้างเลยเหอ”

“ผัดซีอิ้วไก่” ชินนทร์เปลี่ยนประเภทเนื้อแล้วโบกมือไล่ให้พี่สาวไปไกลๆ

“อ๊ย ไม่รู้แหละ ฉันจะสั่งร้านข้าวขาหมู แกเอาข้าวขาหมูไม่เอาหนังแล้วกัน ขี้เกียจสั่งสองร้าน ต้องลงไปรับสองครั้ง”

“แล้วจะมาถามทำไมเนี่ย” ชินนทร์ตื่นขึ้นมาแล้วเอาหมอนข้างตีพี่สาว

“ก็จะกินข้าวขาหมูอะ” ชะมดร้อง หัวเราะขณะกดสั่งข้าวในโทรศัพท์ “แล้วลงไปรับให้ด้วยนะ พี่สาวคนสวยใส่ชุดนอนอยู่ อายเขา เข้าใจมั้ย”

“เออๆๆ” ชินนทร์ลากเสียงยาวก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำไปปัสสาวะและล้างหน้าล้างตา

ไม่นานเขาก็ได้ฤกษ์ลงไปรับข้าวขาหมูสองกล่องมาจากไรเดอร์ข้างล่าง

แล้วก็นำขึ้นมาเสิร์ฟให้พี่สาว ส่วนอีกกล่องเพลงจานให้ตัวเองแบบแข็งๆ

“อยากกินผัดซีอิ๊วอะ”

“พอเถอะ ผัดซีอิ๊วเนี่ย กินอยู่ได้ทุกวัน แถมน้ำที่แกกินนะโคตรเค็ม ไม่กลัวไตวายหรือไง”

“ไตไม่กลัว กลัวไม่ไต จะมีสองข้างทำไม ถ้าไม่ใช่เพื่อให้เรากินเค็ม”
 ชรินทร์ตอบ ตักข้าวขาหมูเข้าปาก

“คล่องจงขนาดนี้คิดเองเหร้อ ไม่มีทาง ไปอ่านมาจากไหน”

“ทวิตเตอร์”

“วันๆ เล่นแต่ทวิต หนังสือหนังหาไม่อ่าน ระวังเถอะจะได้ลงช้าจบ ปีห้า” พี่ชะมัดตักไข่ต้มมะตูมเข้าปากเป็นอย่างแรก

“อย่าบ่นได้ปะละ เมื่อเช้าแม่ก็เพิ่งสวดมาชุดใหญ่เนี่ย ลูกบ้าคนนั้น คนนี้เขาเป็นอัยการแล้วนะ สอบตัวปีโน้นปีนี้ อย่างนั้นอย่างนี้ ฟังจนหัวจะกลายเป็นประมวลอยู่แล้ว เบื่อ”

“เอาน่า แกก็รู้ เกิดมาในบ้านเรา พ่อแม่พี่ป้าหน้าอาเขาเป็นนายกันทุกคน แกจะมาเป็นอาร์ตีสต์ถ่ายรูปมันก็ไม่ใช่ปะวะ”

ชรินทร์ส่ายหัวแทนการตอบ

“จะว่าไป” พี่สาวโบกซ้อนไปมาและทำเสียงเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ “รูปโพลารอยด์ที่แกส่งร้านทำนะมาถึงแล้วนะ พี่เอากล่องวางไว้ตรงโน้น”

“เค”

ประมาณสัปดาห์ก่อน ชรินทร์ได้เลือกรูปที่เขาถ่ายสะสมไว้ส่งไปให้ร้านในเน็ตอัดเป็นภาพแบบโพลารอยด์มาให้ แน่ใจว่ามันไม่ใช่ภาพที่มาจากกล้องโพลารอยด์จริงๆ หรอก แต่มันถูกพรี้นต์ออกมาโดยมีกรอบสีขาว ล้อมรอบเหมือนกับภาพโพลารอยด์ เขาตั้งใจว่าจะนำรูปพวกนี้มาใส่ในสมุดเก็บไว้ เพราะถ้าเก็บใส่โทรศัพท์หรือคอมพิวเตอร์ ไม่นานภาพเหล่านั้นก็จะจมหายไปใก้องไฟล์จำนวนมหาศาล และเขาคงหลงลืมมันไป ไม่ได้กลับมา นั่งชื่นชมมันอีก แต่ถ้าคัดเฉพาะภาพพิเศษๆ มาใส่สมุดเอาไว้ วันไหนที่เขาอารมณ์ดี ๆ ก็จะได้แวะมาเปิดดูสมุดพวกนี้ให้สำราญใจบ้าง

จะว่าไป วันนี้เขาซื้อสมุดเล่มใหม่มาพอดี ให้สมุดเล่มนั้นเป็นสมุด

สะสมรูปก็แล้วกัน ชนิทรนี่ก็ไปลงกินข้าวขาหมูไปด้วย พอเขากินเสร็จ
ชายหนุ่มก็ลุกขึ้นยืน ตบท้ายพี่สาว

“ล้างจานให้ทีนะ”

“อะไรกันยะ”

ชนิทรไม่สนใจคำประท้วงของพี่ เขาเดินไปหยิบกล่องพัสดุของตัวเอง
มาแกะเปิด ภาพโพลารอยด์สามสิบใบที่สั่งไว้ถูกเรียงซ้อนกันมาในถุงซิปล็อก
เขาหยิบถุงใบนั้นเดินเข้าไปในห้องนอนของพี่สาว และเริ่มใช้โต๊ะเขียนหนังสือ
ของเธอเป็นฐานที่มันเริ่มทำสมุดรวมรูปภาพน่าประทับใจ

ชนิทรชอบถ่ายรูป เขาถ่ายเอาไว้มากมายเก็บไว้ในโทรศัพท์กับ
คอมพิวเตอร์ และเมื่อได้เห็นโฆษณาในอินเทอร์เน็ตว่ามีร้านรับพริ้นต์รูปให้
ออกมาในแผ่นกระดาษคล้ายภาพโพลารอยด์ในสมัยก่อน เขาก็รู้สึกสนใจ
จึงทดลองสั่งมา ภาพทั้งหมดที่อยู่ในโพลารอยด์เหล่านี้เป็นภาพที่เขาคัดมา
แล้วว่าสวย มีทั้งภาพเพื่อนๆ ในคณะ ภาพพี่ชะมดตอนที่ออกไปเที่ยวคาเฟ่
ภาพเซลฟี่ของตัวเอง และภาพวิวอีกส่วนหนึ่ง

ชนิทรเปิดสมุดหน้าแรก ก่อนจะเริ่มต้นด้วยการเลือกรูปในกองออก
มา เขาเลือกรูปท้องฟ้ายามเย็นในมหาวิทยาลัยแปะติดลงไปเป็นภาพแรก
ก่อนจะค่อยๆ ติดภาพไปหน้าแล้วหน้าเล่า จนสมุดสามสิบหน้าแรกมีรูปภาพ
ติดอยู่ครบทุกหน้าไป

ขณะเดียวกันทางฝั่งของวรรตม์ เขาเพิ่งกลับมาถึงคอนโดและกำลังจะเปลี่ยน
เสื้อผ้าออกไปกินข้าวเย็นควบเข้าร้านเหล้ากับนัท วรรตม์วางสมุดปกหนัง
ลงบนโต๊ะแล้วรีบเข้าห้องน้ำไปอาบน้ำ แนนอนเขายังจำได้ว่ามีอะไรบางอย่าง
แปลกๆ เกี่ยวกับสมุดเล่มนี้ แต่เขายังไม่มีเวลาจะค้นหาความจริงเกี่ยวกับ
มัน

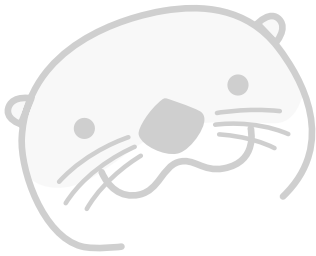
อาบน้ำเสร็จ นุ่งผ้าเช็ดตัวออกมาจากห้องน้ำทั้งที่ตัวและผมยังเปียก
วรรตม์เห็นมือถือกำลังร้อง หน้าจอแสดงว่านัทคอลล์ไลน์มา เขายกโทรศัพท์
ขึ้นแนบหู

“ว่าไง กำลังจะออกไป”

[โอเค วนธมาจับหนอยนะ แต่งตัวแล้ว]

“ได้เลย”

วางหูโทรศัพท์จากแฟน วรต์มค์ว่าเสื้อผ้าจากตู้มาสวมแล้วออกจากห้องไปโดยไม่ทันได้สังเกตว่าสมุดปกหนังสือดำบนโต๊ะกำลังพลิกเปิดออกเอง และแต่ละหน้าของสมุดเล่มนั้นก็เต็มไปด้วยภาพถ่ายที่ชินนทร์ติดไว้ในสมุดเล่มของตน

ทดลองอ่าน

2

“นิ่มนวล เรื่องบ๊ออะไรอะเนี่ย”

วรัทม์ร้องออกมาในตอนเช้าตรู่ เขากำลังจะอาบน้ำไปมหาวิทยาลัย แต่
สายตาหันไปเห็นสมุดปกหนังสือดำที่ซื้อมาเมื่อวานวางกองอยู่บนโต๊ะ พร้อมกับ
ด้วยภาพถ่ายของผู้คนมากมายที่เขาไม่รู้จกติดอยู่เต็มไปหมด

ชายหนุ่มสาบานได้เลยว่าเมื่อวานนี้ในสมุดไม่มีภาพอะไรพวกนี้ติดอยู่
แน่ๆ ยังไม่รวมรูปก่อนเมฆกับพระอาทิตย์ที่โผล่มาอย่างปริศนากลางคาบ
เรียนอีก จะบอกว่าใครมาแกล้งเขียนหรือติดภาพก็คงเป็นไปได้ เพราะเขา
อยู่ในห้องคนเดียว

วรัทม์เปิดพลิกดูสมุดทีละหน้า ในนั้นมีภาพหลากหลายแบบ ทั้งภาพ
ผู้หญิง ภาพผู้ชาย ภาพบ้าน ภาพภายในมหาวิทยาลัย เขาเดาว่าคนที่ถ่าย
รูปพวกนี้ต้องอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกับเขาแน่ๆ

“ถ่ายสวยชะด้วย”

เปิดไปเปิดมา ลองดูภาพโน้นภาพนี้ จนกระทั่งเขาสังเกตเห็นภาพ
ใบหนึ่งที่ดูเหมือนจะเป็นการยกกล้องมาถ่ายเซลฟี่ตัวเอง นายแบบในนั้นเป็น
ชายหนุ่มหน้าตาดี

“หรือว่านี่คือคนถ่าย แต่ก็ไม่แน่” วรัทม์หยุดจ้องค้างที่ภาพนั้นก่อน
รำพึง “นี่มันเรื่องอะไรกัน ไม่เห็นจะเข้าใจเลย”

โทรศัพท์มือถือดังว่ามีข้อความเข้า เขาหันไปดู นทโธน์มาถามว่า

ถึงมหาวิทยาลัยหรือยัง

มุมนบนของหน้าจอแสดงตัวเลขบอกเวลาที่ทำให้ปากของเขาอุทานออกมาทันที

“ฉิบหาย สายแล้ว”

วรัทม์คว้ากระเป๋าที่จะเอาไปเรียน โยนสมุดปกหนังทิ้งลงบนเตียง แล้วรีบออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว

“เกือบไม่ทันเช็กชื่อแล้วมัยละ” นัทหันมามองวรัทม์ที่เพิ่งนั่งลงบนเก้าอี้ด้วยอาการเหนื่อยหอบ เขามาทันอาจารย์เรียกชื่อตัวเองอย่างพอดีพอดี ขานรับชื่อตัวเองที่หน้าประตูห้องเรียนก่อนจะวิ่งเข้ามานั่งข้างๆ แฟนหนุ่ม ปกติวรัทม์ไม่ค่อยมาสาย อาจารย์เห็นว่าเป็นครั้งแรกเลยไม่ได้บ่นว่าอะไร เพียงแค่เช็กชื่อนักศึกษาคนต่อไป แล้วก็เริ่มต้นการสอน

“พอดีมัวแต่ดูอะไรเพลินไปหน่อย” วรัทม์บอก

“ดูอะไรเธอ”

วรัทม์ไม่รู้จะบรรยายสิ่งที่ตัวเองได้พบอย่างไรดี มันคงเป็นเรื่องแปลกเกินกว่าที่นัทจะเชื่อ เขาเลยตัดบทไปว่า “เรียนก่อนเถอะๆ” แล้วหยิบซีตขึ้นมาวางบนโต๊ะ

ระหว่างฟังอาจารย์บรรยายหัวข้อต่างๆไปตามสไลด์ วรัทม์ก็นั่งเก้าอี้พลาจครุ่นคิด ทำไมสมุดของเขาถึงได้มีคนมาเขียนและมีภาพต่างๆมาติดกันนะ สิ่งเดียวที่เขานึกออกคือสมุดเล่มนี้ต้องมีอะไรบางอย่างผิดปกติ อะไรบางอย่างซึ่งวิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้ และไม่ใช่ว่าเรื่องที่พูดกันทั่วไปในโลกของคนสติดี ๆ

จะบอกว่ามันเป็นสมุดที่มีเวทมนตร์เหมือนในแฮร์รี่ พอตเตอร์ วรัทม์ก็รู้สึกว่ามันตัวเองคิดอะไรตลกไปหน่อย แต่ใครจะรู้ว่าแล้วก็ไม่มีความเป็นไปได้อื่นนอกจากทางนี้

“วัตๆ” นัทสะกิดเรียกให้หันไปหา

“ทำไม”

“ขอยืมลิควิดหน่อยดิ”

“ไม่มี ชิดๆ ทั้งเอาไม่ได้เธอ”

ต้นหน เพื่อนอีกคนในกลุ่มหันหน้ามาทำเสียงรำคาญ “แอบคุยอะไรกันจุกจิก กูไม่มีสมาธิเรียน”

ต้นหนนั่งอยู่ถัดไปจากวรัทม์ พวกเขาเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ปีหนึ่ง ต้นหนเป็นคนตั้งใจเรียน เวลาอยู่ในห้องจะตั้งใจมาก ด้วยเหตุผลว่าถ้าเข้าใจในห้องเรียนตั้งแต่แรกแล้วจะได้ไม่ต้องเสียเวลาอ่านหนังสือสอบอีกที่ภายหลัง

ว่าง่ายๆ คือเขาไม่เคยอ่านหนังสือสอบเลยนั่นแหละ แต่รอดจากการสอบแต่ละครั้งมาได้ด้วยพลังสมองและการตั้งใจเรียนในห้องล้วนๆ

“โหะที มึงมีลิกวิดปะวะ” วรัทม์หันไปถามต้นหน

“ไม่มี”

“กูมีๆ” กัปตัน เพื่อนอีกคนของกลุ่มส่งน้ำยาลบคำผิดแห่งสีน้ำเงินมาให้ กัปตันนั่งอยู่ข้างต้นหน เขาเลยส่งลิกวิดผ่านหน้าเพื่อนมา วรัทม์รับมาส่งต่อให้ต้น

“มึงรู้ปะ ลิกวิดเนี่ย ภาษาอังกฤษเรียกว่าอะไร” กัปตันชะโงกหน้ามาถามคนที่กำลังลบข้อความที่ไม่เอาแล้วด้วยท่าทางรีบร้อน สงสัยจะกลัวจดคำบรรยายของอาจารย์ไม่ทัน

“ลิกวิดเปเปอร์” วรัทม์ตอบ

“ไ้อ้บ้า ที่มึงพูดมาเมื่อกี้แปลว่า กระดาษที่เป็นของเหลว มันเป็นชื่อยี่ห้อ เหมือนแป๊ป มามา ไรงี้อะ จริงๆ แป๊ปคือผงซักฟอก และมามาคือบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป งั้นลิกวิดคือ...” กัปตันโบกนิ้วไปมา ทำท่าเหมือนกำลังนับ ตีตก ตีตก

“ปากกาลบคำผิด” นัทตอบ

“งั้นภาษาอังกฤษของมันคือ” กัปตันถาม

“ไ้อ้ย ไ้อ้พวกเชี่ย กูจะเรียนหนังสือ” ต้นหนร้องอย่างโมโห

กัปตันเลยเจียบแล้วหันกลับไปเล่นโทรศัพท์เหมือนเดิม

สรุปแล้วทุกคนก็รู้ว่าลิกวิดเปเปอร์ภาษาอังกฤษเรียกว่าอะไร

“คอร์เรกชันเพน ไ้อ้เวอร์” ต้นหนเฉลยออกมา

“สุดท้ายมึงก็ต้องตอบ มึงทนไม่ได้กับคำถามที่ไม่มีคำตอบ” กัปตัน

หัวเราะ สไลด์จอมือถืออย่างสบายใจ กับต้นเป็นสายสลับกับต้นหน คือเขาจะไม่ค่อยตั้งใจเรียนในห้อง แต่เห็นอ่านหนังสือในห้องสมุด และอ่านพวกเทกซ์อ้างอิงภาษาอังกฤษที่อาจารย์เอามาใช้ประกอบการสอนให้มันเยอะๆ เพื่อจะได้เอาไปตอบในข้อสอบได้ กับต้นมีความสามารถเรื่องภาษาเป็นพิเศษ หมู่หมาดเซอร์คนนี้จบมาจากเตรียมอุดมฯ ด้วยคะแนนภาษาอังกฤษระดับท็อปของประเทศ

เนื่องจากเพื่อนสองคนมีวิธีการเรียนที่ต่างกันแบบสุดโต่ง วรตม์ที่ยึดทางสายกลาง เรียนในห้อง อ่านหนังสือก่อนสอบ เลยเริ่มสนิทกับนักที่เรียนแบบธรรมดาเหมือนกัน จนได้คบกันเป็นแฟนในตอนปีสอง ถึงวรตม์กับนักจะเป็นแฟนกันแล้ว แต่ความสัมพันธ์ของทั้งสองคนในกลุ่มก็ยังเป็นเพื่อนกันไม่เปลี่ยนแปลง

ในที่สุดคาบเรียนแสนน่าเบื่อก็จบลง ทุกคนเดินออกจากห้องแล้วบิตชีเกียจบ้าง หาวบ้าง เอาหมากฝรั่งออกมาเคี้ยวบ้าง

“ต่อไปเรียนอะไร”

“กูเรียนกับแม่วรตม์” ต้นหนบอกหน้ามูตๆ ปีสามมีวิชาเลือกให้ลงหลากหลาย แต่ต้นหนดันไปลงเรียนวิชาสุดท้ายที่แม่ของวรตม์เป็นคนสอน เขาเลยหน้าหงิกทุกครั้งที่ต้องไปเรียนวิชานี้

“กูเรียนกับพ่อมึง” กับต้นหัวเราะ พ่อของวรตม์ได้ชื่อในหมู่นักศึกษาว่าสอนสนุก ลูกนั่งสบาย ตอนสอบแทบตาย จีบหายทั้งเซก แต่เข้ากันได้กับวิธีการเรียนของกับต้น ตอนเรียนไม่ต้องตั้งใจมาก เห็นอ่านหนังสือตอนก่อนสอบก็ทำข้อสอบได้แล้ว

“กูกับนักเรียนอาจารย์เซซฐา” วรตม์ตอบ เขาตั้งใจไม่ลงเรียนวิชาที่พ่อกับแม่สอน เพราะมันให้ความรู้สึกกระอักกระอ่วน เขาจะยอมลงตัวที่พ่อแม่สอนแค่ตัวที่มันบังคับจริงๆ เท่านั้น นอกนั้นไม่เอาเลย

ห้องเรียนของทุกคนอยู่ชั้นสาม ทั้งสี่เลยพากันเดินเรียงแถวขึ้นไป เมื่อไปถึงชั้นสาม วรตม์เห็นแม่กำลังจะเดินเข้าห้องพอดี เมื่อแม่เห็นเขาก็หันมาทัก

“อ้าว วัต เรียนอะไร”

“อาจารย์เซซุครับแม่” วรต์ม์ตอบ

“สวัสดีครับอาจารย์แม่” นัทยัมหวาน ไหว้แม่ของวรต์ม์ด้วยท่าทาง
ออกอ่อน เรียบรวมทั้งอาจารย์บวกกับคุณแม่ เพราะมีตำแหน่งกิตติมศักดิ์
คือเป็นลูกสะใภ้คนปัจจุบัน

“หวัดดีจ๊ะนัท” แม่ยิ้มให้นัทด้วยท่าทางเอ็นดู ก่อนจะหันไปหาต้นหน
“เป็นไงบ้าง หัวข้อรายงานที่ให้ไปคิดลงตัวรึยัง”

“ยังไม่ค่อยดีเลยครับ” ต้นหนชอบเรียนในห้องเรียน แต่ไม่ชอบอ่าน
หนังสือสอบ ไม่ชอบทำรายงาน พ่อแม่ของวรต์ม์สั่งให้เขียนเปเปอร์ก็เลย
ค่อนข้างจะเบื่อวิชานี้อยู่พอสมควร

อาจารย์พาต้นหนเดินเข้าห้องไป เหลือกับต้นที่เดินเคียงข้างเพื่อน ๆ
ในปากเคี้ยวหมากฝรั่งแฉับ ๆ

“กูโคตรชอบสไลด์การสอนของพ่อมึง สอนไปสอนมา เปลี่ยนมา
สถานการณ์ปัจจุบัน ดាំให้ฟังไฟแลบ อย่างเก่า”

“พ่อใครนะ” เสียงหนึ่งดังขึ้นจากข้างหลัง เป็นเสียงที่เหมือนเสียง
ของวรต์ม์มากเกินไป

“พ่อมึงใครครับไอ้เซี่ย” กับต้นหนมองหน้าวรต์ม์แบบงง ๆ เหมือนจะ
ถามว่าถามทำไม แต่วรต์ม์ทำหน้าแบบว่า ‘กูไม่ได้ถามนะ’ ชายหนุ่มเลยต้อง
หันหลังไปเพื่อจะพบกับอาจารย์ประจำวิชาที่ยืนทำหน้าทะเล้นอยู่ข้างหลัง
นักศึกษาทั้งสาม

“สุภาพกับอาจารย์มากเกินไปครับนักศึกษา” อาจารย์คุณพ่อหัวเราะ
เบา ๆ ก่อนจะลากแขนกับต้นเข้าห้องเรียนห้องที่สองไปอย่างสนิทสนม

“อาจารย์พอตลกนะอะ” นัทหัวเราะ โบกมือบ๊ายบายให้กับต้นที่ถูกลาก
เข้าไปอย่างน่าสงสาร

พ่อกับแม่ของวรต์ม์เรียนจบจากเมืองนอกทั้งคู่ พวกเขาพบรักกัน
ตอนที่มาสอนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ทั้งสองค่อนข้างจะหัวใหม่ เลยไม่ได้
ว่าอะไรที่วรต์ม์มีแฟนเป็นหนุ่มน้อยหน้ามน สิ่งเดียวที่พ่อแม่จะกวัดขั่นก็คือ
เกรดเฉลี่ยของวรต์ม์ต้องไม่น่าเกลียดน่าชังจนเกินไปนัก เมื่อใดที่ลูกชาย
ดูจะสอบได้เกรดแนวเต็มตาราง อาจารย์พ่อกับอาจารย์แม่ก็จะเรียกมาอบรม

เสียทีหนึ่ง

ซึ่งเกิดตัวซีทั้งหลายที่วรัตม์ได้มา มันไม่ได้มาจากใครที่ไหน ก็มาจาก พ่อกับแม่ของวรัตม์เองทั้งนั้นแหละ

วิชาที่พ่อแม่เขาสอนค่อนข้างยาก ได้ซีมาก็หัดขึ้นคอกแล้ว จะให้หวัง สูงกว่านี้คงยาก วรัตม์เลยฟังคำบ่นของพ่อแม่อย่างหูทวนลม เข้าหุ้ย่ายออก หุชวา ให้มันไหลไปในอากาศนั้นแหละ ไม่เอามาใส่ใจให้รักสมอง

ระหว่างเรียนวิชาอาจารย์เซษฐา นัทหันมากะชิบกับวรัตม์ “เย็นนี้พาไป ห้างหน่อยดิ จะซื้อของ”

“เอาลี” วรัตม์ตอบ หน้าตายังตั้งใจฟังอาจารย์ นัทเลยไม่ได้หันมา พูดยอะไรอีก

เลิกเรียนเย็นนั้น วรัตม์พานัทขึ้นรถไปห้างสรรพสินค้าไม่ไกลจาก มหาวิทยาลัย ระหว่างนั่งรถ เขาถามนัทว่าวันนี้จะซื้ออะไร คนตัวเล็กตอบว่า อยากได้น้ำหอมใหม่ ทำเอาแฟนหนุ่มขมวดคิ้วอย่างสงสัย

“แล้วที่ซื้อให้คราวก่อนล่ะ ไม่ชอบเหรอ” วรัตม์ถาม เขาเพิ่งซื้อ น้ำหอมให้แฟนขวดหนึ่ง เป็นของขวัญวันเกิดเมื่อเดือนที่แล้ว

“อยากลองกลิ่นอื่นๆ บ้างนะ” นัทยิ้มหวานให้ มือยังสไลด์โทรศัพท์ อย่างสบายอารมณ์

เมื่อไปถึงห้าง นัทเดินตรงไปยังเคาน์เตอร์น้ำหอมแล้วเริ่มหยิบขวดที่ ดูเตะตาที่สุดขึ้นมาลองดม วรัตม์ยังบ่นๆ ว่านัทจะมีน้ำหอมทำไมหลายขวด ฝ่ายนั้นเลยตอบว่า

“คนเราก็ต้องมีน้ำหอมหลายกลิ่นบ้างปะ ตามอารมณ์ในแต่ละวัน อะไรวะ”

“แล้วอันที่เราซื้อให้ อารมณ์ไหน” วรัตม์ถาม

“ก็อารมณ์อยากอยู่กับวัตไ้” นัทหันมายิ้มหวานให้อีกคนหนึ่ง

ไม่นานวรัตม์ก็เริ่มสนุกไปกับการชื้อน้ำหอมร่วมกับนัท เขาดมกลิ่น น้ำหอมสองสามกลิ่นและเกือบจะเลือกซื้อขวดหนึ่ง แต่เพราะจำนวนเงินที่ใช้ไปในเดือนนี้ค่อนข้างจะเยอะ และวันนี้เขาต้องซื้อให้แฟนขวดหนึ่งแล้ว

เขาจึงระบับใจไว้ก่อน นัทหันมาหาเขา หยิบขวดน้ำหอมที่ตัวเองเลือกมาชูตรงหน้า

“เอาขวดนี้แหละ”

“ได้ คิดเงินหน่อยครับ” วรตม์หันไปหาพนักงานขายซึ่งเข้ามาช่วยบริการด้วยท่าที่เต็มใจ

ระหว่างที่วรตม์จ่ายเงินค่าสินค้าด้วยบัตรเครดิต นัทก็หันไปกดโทรศัพท์ วรตม์มองผ่านๆ เห็นเหมือนแฟนกำลังคุยไลน์กับใครสักคน แต่เขาไม่ได้สนใจ อาจเป็นเพื่อนที่ถนัดก็ได้

หลังได้ถุงกระดาษใส่น้ำหอมมาอยู่ในมือ วรตม์เดินไปโอบไหล่ นัทเขาดันคนรักให้ออกเดินแล้วถาม

“คืนนี้ไปค้างที่คอนโดไหม”

“คืนนี้ว่าจะทำรายการที่หอนะ ปั่นด่วนเลย ยังได้ไม่ถึงครึ่ง”

“งั้นไว้วันหลังก็ได้ พรุ่งนี้ค่อยเจอกันในมอ” วรตม์ยิ้มให้แฟน โดยไม่รู้เลยว่าคืนนี้เขาจะได้พบกันอีกครั้ง ไวกว่าที่คาดไว้ถึงสิบชั่วโมง

ห้าทุ่มยี่สิบนาที

วรตม์เห็นข้อความที่เพื่อนในคณะส่งมาทางไลน์ กับต้นนั่นเอง ที่แรกเขาไม่ได้สนใจอะไรเพราะคิดว่าคงเป็นการชวนคุยเล่นธรรมดา แต่เมื่อเขาเปิดอ่าน ก็ได้เห็นภาพที่ตัวเองไม่อยากจะเห็น ในภาพนั้นนัทกำลังนั่งตมอยู่กับผู้ชายที่เขาไม่รู้จัก

“เจอนัทที่นี่ กำลังนัวเนียกันอยู่ ดูแล้วไม่โอเลย์ มึงจะมาไหม”

วรตม์ลุกขึ้นจากเตียงพลางมองดูภาพที่ส่งมาอีกครั้ง มันคือภาพของนัทแน่ๆ แต่เขาไม่รู้จำคนที่นั่งข้างๆ มือของผู้ชายคนนั้นโอบเอว นัท ทั้งสองคนดูสนิทสนมใกล้ชิดกันจนเกินควรสำหรับคนที่มีแฟนแล้ว

“คงต้องออกไปสินะ” เขาพึมพำกับตัวเอง ในใจหวังว่าอาจจะมียะไร

ผิตพลาด กับตันอาจจะเข้าใจผิด หรืออะไรทำนองนั้น

เพราะเขาสวมชุดนอนแล้ว วรต์ม์เลยเปลี่ยนเสื้อผ้าอย่างลวกๆ ให้สภาพตัวเองพอดูได้ ก่อนจะลงไปเดินงมหารถตัวเองที่จอดเอาไว้หน้าคอนโด

ความจริงเขาจอดรถที่เดิมทุกครั้ง มีที่จอดรถซึ่งนิติบุคคลกำหนดไว้สำหรับแต่ละห้อง แต่ไม่รู้ทำไม วรต์ม์ไม่เคยหารถตัวเองเจอในการเดินวนครั้งแรกเลย เขามักโทษทางเดินที่มีพุ่มไม้บังของลานจอดรถว่าทำให้เขาสับสน ไม่นานนักเขาก็เจอรถสีดำของตัวเอง ชายหนุ่มสอดตัวเข้าไปหลังพวงมาลัย แล้วเริ่มขับรถออกไปโดยภาวนาว่าทุกอย่างที่กับตันเห็นจะไม่ใช่ความจริง

แต่มันคือความจริงแฮร์รี่เปอร์เซ็นต์

ตอนที่เขาไปถึงร้าน นัทกำลังจูบกับผู้ชายคนนั้นอย่างดูดดื่ม และนั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่วรต์ม์คิดว่าตัวเองจะได้เห็นในคืนนี้ เขาเดินเข้าไปแล้วกระซอกทั้งสองคนออกจากกันทันที

“อธิบายมาว่านี่มันอะไรกัน” เขาถามเสียงเข้ม มองหน้านัทด้วยแววตาดุๆ

คนตัวเล็กดูจะหน้าเหวอไปเล็กน้อยเมื่อถูกจับได้ นัทเช็ดริมฝีปากเปื้อนน้ำลาย ก่อนจะแนะนำเขาๆ “เอ่อ วัต นี่พีชลนะ”

“แล้วไง เขาเป็นใคร” วรต์ม์ถามเสียงห้วน

“นี่มันเรื่องอะไรกัน” พีชลของนัทก็อยากรู้คำตอบเหมือนกัน

“ผมเป็นแฟนของนัท” วรต์ม์หันไปหาชายคนนั้น ในแววตาเขาแสดงความไม่พอใจอย่างรุนแรง แต่ชลกลับทำท่าประหลาดใจ

“นัทมีแฟนด้วยหรอ อะไรกัน ไม่จริงหรอก ผมเป็นคนคุยของเขามาตั้งหลายเดือนแล้ว”

วรต์ม์หนังตากระตุก เขาหันไปมองหน้านัท แน่ใจว่าสิ่งที่ผู้ชายชื่อชลบอกคงเป็นเรื่องจริงแน่ วรต์ม์ถูกสวมเขามาหลายเดือนติดโดยไม่รู้เรื่องอะไรเลย

“ทำไมถึงทำแบบนี้” เขาส่งเสียงออกมาจากคอด้วยความโกรธแค้น

เลื้อยคลมในร่างกายร้อนรุ่มไปหมด

“ก็แค่คุยเล่นนะ” นัททำท่าเหมือนมันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่วรัทมไม่คิดอย่างนั้น ท่าทางว่าชลก็ไม่ได้ยั้งด้วย เพราะชลก็ถามเสียงขุ่นออกมาเหมือนกัน

“อะไรนะ นัท แค่คุยเล่นนั่นแหละ”

“โอ๊ย จะทำให้เป็นเรื่องใหญ่ทำไมเนี่ย เราเป็นเกย์นะ” นัทร้องเสียงดังออกมา คนอื่นๆ ในร้านเริ่มหันมามอง กับตันที่เดินมาควมวรัทมอยู่ห่างๆ ขยับเข้ามาใกล้มากขึ้น

“เป็นเกย์แล้วเกี่ยวอะไร” วรัทมถาม

“เราไม่ได้คบคนเดียว แล้วไงล่ะ ก็คบเพื่อไว้ใจ เพื่อไปกับคนไหนไม่รอดก็จะได้มีตัวเลือก ทุกคนก็ทำแบบนี้ทั้งนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายอะ มันก็แบบนี้แหละ” นัทอธิบาย ทำหน้าเหมือนนี่เป็นเรื่องปกติเสียเต็มประดา

“สำหรับเรานั้นไม่ใช่แบบนี้” วรัทมขมวดคิ้ว “และคิดวากับคนอื่นๆ ก็ไม่ได้เป็นแบบนี้ด้วย ที่นัททำมัน...อะไรดีล่ะ...ไม่ปกติ”

“โอ๊ย อะไรกัน รักเดียวใจเดียวเธอ ไร้สาระ” นัทตะโกนออกมา “เราไม่ได้รักกันขนาดนั้นด้วยซ้ำ เราแค่คบกันเพราะว่าเราอยู่คณะเดียวกัน เป็นเกย์เหมือนกัน แล้วเราก็จอกัน เรื่องมันก็แค่นั้น อย่าจริงจังอะไรมากได้ปะ”

“นัท ไม่คิดจะมีคำอธิบายอะไรให้พี่หน่อยเหรอ” ชลถาม เสียงของเขาก็แสดงให้เห็นว่าไม่โอเคเช่นกัน

“พี่เป็นแค่คนที่นัทเจอในจินตนาการ พี่ยังต้องการคำอธิบายอะไรอีกเหรอ” นัทหันไปแสดงความรำคาญใส่

“เชี่ยอะไรจะเนี่ย” ชลตาขวาง เขาหันมองวรัทม ก่อนจะสายตาส่องมาหาทางเขาไม่รู้มาก่อนว่านัทมีแฟนแล้ว ในสีหน้าของเขามีแววของความขอโทษปะปนอยู่

“ว๊ต” กับตันเดินมาเตะไหล่วรัทมเบาๆ เหมือนอยากปลอบใจ

“งี้เง่าที่สุด” วรัทมพูดเสียงเย็นชา เขาหันไปหยิบแก้วเหล้าที่วางอยู่

ตรงหน้าชลมาสาตใส่หน้านันทจนเปียกปอน “ไม่ได้รักกันมากงั้นก็ดีแล้ว
ต่อจากนี้เราเลิกกัน”

นัทลุกจากเก้าอี้ ทำทางโมโหที่ถูกสาตจนเปียก

“เออ เอาจั๊กได้”

คนตัวเล็กพูดแล้วเดินลับเท้าออกจากร้านไป เท่าที่วรัทมเห็น นัทไม่ได้
ดูช็อกหรือเสียใจที่ต้องเลิกกับแฟนเลย นัทดูโมโหที่ต้องเสียหน้าต่อหน้าคน
มากมาย ราวกับว่านั่นคือสิ่งเดียวที่คนตัวเล็กแคร์อย่างนั้นแหละ

วรัทมกับชลประสานสายตากัน ที่แรกกับต้นบีบไพล่เพื่อนแน่นเพราะ
กลัววรัทมจะกระโจนเข้าไปบวก แต่กลับเป็นชลที่เริ่มก่อน

“พี่ขอโทษน้องนะ ไม่รู้ว่ามีแฟนแล้ว”

“ไม่เป็นไรหรอกพี่ พี่คงไม่รู้มาก่อนว่าเขาคบซ้อน” วรัทมเสยผม
หน้าตาหงุดหงิดขึ้นมาทันใด

“ดีนี่ พูดรู้เรื่อง ไม่งี่เง่า” ชลยิ้ม ลูกขึ้นยืนแล้วมองดูวรัทมตั้งแต่
หัวจดเท้า “งั้นก็แปลว่า คินนี่น้องโสดแล้ว พี่ก็โสด”

วรัทมยังทำหน้าที่อยู่เลยตอนที่ชลพูดต่อไป

“เอาไลน์พี่ปะ”

วรัทมสับัดหน้า เขาทำเสียงหงุดหงิดเต็มขึ้นก่อนจะเดินจากมา

“อย่ามายุ่งกับผม”

จากนั้นเขาก็ไปนั่งชลุออยู่กับกับตันที่โตะซึ่งเพื่อนนั่งดื่มอยู่ตั้งแต่แรก
เพื่อนในคณะอีกสองสามคนนั่งร่วมวงอยู่ด้วย ทุกคนต่างเห็นชินตราบ่าเมื่อกี้
กันแล้วแบบ Full HD จึงมีสีหน้าเห็นอกเห็นใจวรัทมกันโดยถ้วนทั่ว

วรัทมทิ้งตัวกับโซฟา ปากตะโกนสั่งเพื่อน “ซงมาเข้มๆเลย”

“เฮ้ย กะจะเมาเลยหรอวะ เดี่ยวขับรถไม่ไหวหรอก”

“ขับไปส่งกูที” วรัทมตบปากกับตัน ยืนกัญแจรถให้

“เอ้า ซะงั้นอะ”

พอได้เหล้าเข้ามือ วรัทมก็ซัดโฮกไม่หยุด จนเพื่อนต้องปรามให้เบา

“มึงจะอะไรน้ากหนาวะวัด ก็อย่างนี้น้าบอก มึงไม่ได้รักเขามากมาย

อะไรอยู่แล้ว” กับต้นบน “เท่าที่กฎ มึงก็ไม่ได้ดูอินเลิฟจะจำอะไรขนาดนั้น มึงก็แค่...แค่นั้นแหละ”

“แค่นั้นอะไร”

“แค่ที่มันบอกไป แค่มึงเป็นเกย์ มันเป็นเกย์ พวกมึงเจอกันแล้วก็ คบกัน มันก็แค่นั้นอะ”

วรัทม์ส่ายหน้า

“มึงจะบอกว่ามึงรักเขามากมากหรือไง” กับต้นเลิกคิ้ว ขณะที่เพื่อน คนอื่นๆ ตั้งใจฟังอย่างสนุกที่ได้ยินเรื่องราวบ้าน

“ก็เปล่า อย่างที่แม่พูดนั่นแหละ แต่กูแค่หงุดหงิด”

“หงุดหงิดเสียไรวะ”

“หงุดหงิดที่มันเป็นแบบที่มันบอก หงุดหงิดที่ความสัมพันธ์มันก็ แค่นั้น บางทีมันอาจจะพูดถูกก็ได้ ยุคนี้ใครๆ ก็คบซ้อนกันทั้งนั้น มึงดูไอ้ พี่ชโละไรนั่นดิ พอหนีไปปั๊บก็หันมาจีบกูปั๊บ”

“ก็มึงหน้าตาดี”

“มันไม่คิดบ้างหรือวะ ว่าอาจจะเป็นรุกทั้งคู่”

“เขาอาจจะอยากให้มีงูเห่าสชาติใหม่ในชีวิต” เพื่อนอีกคนแนะ

วรัทม์สบถ ก่อนจะพูดยาว “กูโมโหที่มันหันพูดถูก สุดท้ายความสัมพันธ์ของเกย์มันก็เป็นแบบนี้ เจอกัน เอากัน โอเคก็เอากันต่อ คบกันต่อ แต่พอถึงเวลาก็เลิกกันง่าย ๆ ไปหาคนใหม่ เจอคนใหม่ เอาคนใหม่ แม่กูไม่มีอะไรจริงจังเลย กูเบื่อ”

“มันไม่ใช่แค่เกย์ปะวะ ผู้หญิงผู้ชายเดียวกันมันก็ประมาณนี้เหมือนกันอะแหละ” กับต้นพูด

“ไม่ใช่แค่เกย์ก็ได้ แต่ไม่ว่าจะเพศไหน เรื่องแบบนี้มันถูกหรือวะ แค่คบกันแบบ...คบฉาบฉวยเสีย” วรัทม์หน้าอยู่

“เจ้าหญิงดิสนีย์กำลังตามหารักแท้วะ” กับต้นแซว

“ไม่ใช่แบบนั้น กูแค่...” วรัทม์กระแทกแก้วเหล้าลงกับโต๊ะ “กูแค่อายากรู้สึกกับอะไรที่มันจริง ที่มันไม่ฉาบฉวยแบบนี้ เออใช่ ถ้ากูตามหารักแท้ แล้วมันเป็นไง นึกก็หัวเราะเยาะกู ขนาดพวกมึงยังหัวเราะเยาะกูเลย”

“เฮ้ย ไม่เอา ไม่เครียดดิอะว้ต” กัปตันตบปา
 วรรตม์หันงอ ปิดมือกัปตันทิ้ง ก่อนจะเอนตัวพิงพนักโซฟาแล้ว
 เงยหน้ามองเพดาน

“กว่ากูเมาละ หัวหมุนตัวเลย” เขาชี้มือไปทางคนที่ถือกุญแจรถ
 ของเขาอยู่ “พากูไปส่งคอนโดด้วยนะ”

“แล้วกูยืมรถมึงกลับบ้านเลยได้เปล่า” กัปตันถาม
 วรรตม์โบกมือไปมาแสดงให้เห็นว่าเขาไม่แคร์เรื่องรถ
 “ได้ พรุ่งนี้เอามาคืนที่มหาลัยด้วย แต่ก่อนอื่น ตอนนีวกูขออีกแก้ว
 เมาให้หายหงุดหงิดหน่อยวะ”

ติสสอง กัปตันส่งวรรตม์ที่หน้าคอนโดพร้อมตะโกนทิ้งท้าย

“เดินขึ้นห้องดิๆ นะมิง”

“เออ”

วรรตม์ลากเสียงยาวก่อนจะเดินโซเซเข้าไปทางประตูตึก เขาพยายาม
 หาคีย์การ์ดในกระเป๋า แต่หาเท่าไรก็ไม่เจอเสียที เขาจำได้ว่าหยิบมันออกมา
 แล้วตอนออกจากห้อง แต่ตอนนี้เขามั่นเกินกว่าจะหาเจอ

ประตูเปิดออก ผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่งเดินออกมาพร้อมถุงขยะในมือ
 “ขอเข้าหน่อยคร้าบ” วรรตม์ร้องเสียงเมาแฉ่ อีกฝ่ายเลยช่วยจับประตู
 ให้เขาเข้าไปได้ พอเห็นถุงดำในมือชายคนนั้น วรรตม์ก็หัวเราะเยาะ “คุณ
 มาทิ้งคาหย่า ฮ่าๆๆๆ คุณมาทิ้งคาหยะ”

“แล้วมันตกลงตรงไหนครับ” ผู้ชายคนนั้นท่าทางจะโมโหนิดๆ ที่โดน
 คนเมาหัวเราะเยาะ

“ก็คอนโดเรา” วรรตม์ทุบเสาข้างประตูเพื่อประกอบคำพูด “ไอ้คอนโด
 บานี้ มันมีห้องให้ทั้งขยะข้างลิฟต์ทุกชั้น” วรรตม์เดินเซ พุดเสียงอ้อแอ้
 ทั้งสองคนยืนคุยกันอยู่ระหว่างประตูที่เปิดอ้า “แต่เรื่องตกลงคือ พอสี่ทุ่ม
 แม่บ้านจะมาล็อกห้องทั้งขยะ ล็อกทามบ้าอารายก็ม่ายรู้ ใครจาทิ้งขยะตอน
 ดึกต้องลงไปทิ้งที่หลังลานจอดรถ ผมก็เคยทำ รู้สึกโคตรโง่เลย ฮ่าๆๆๆ
 ทำไม่ไม่รอพรุ่งนี้เช้าก่อนค่อยทิ้ง ขยะคุณรีบเหวอ ขยะคุณมีนัดกับขยะ

ถุงอื่นๆ เหยอ มันจะไปเที่ยวไหนกันละ ไปเที่ยวถึงชยะแลนด์ดินแดนแห่งความสุข”

“พี่สาวผมบ่นให้เอาชยะออกมาทิ้ง ผมก็เลยเอาออกมาให้มันจบๆ” คนที่ช่วยเปิดประตูให้ดูจะเหนื่อยหน่ายที่ถูกคนเมาชวนคุย “คุณเข้าไปก่อนเถอะ เปิดประตูนานเดียวเซนเซอร์มันร้อง”

พูดจบเซนเซอร์ก็ร้องกรี๊ดออกมาทันที ประตูดิยร์การ์ดแบบนี้ถ้าถูกเปิดค้างไว้เกินสามนาที มันจะเริ่มกรี๊ดร้องเรียกความสนใจจากผู้คนโดยรอบ

ผู้ชายคนนั้นตัดสินใจเดินหลังวอร์มให้เข้าไปข้างในแล้วปิดประตูเสียเสียงเซนเซอร์หยุดลง ชายหนุ่มคนนั้นเดินกลับสายตาไปพร้อมกับถุงชยะ วอร์มเดินเข้าไปยืนรอตรงหน้าลิฟต์ เขารอแล้วรอเล่าจนผู้ชายที่ไปทิ้งชยะเดินกลับมา ชายคนนั้นทำท่าจะไปกดลิฟต์เพื่อกลับห้องตัวเอง แต่พอเห็นวอร์ม เขาก็หยุดถาม

“นี่คุณทำอะไร ทำไมยังไม่ขึ้นไปอีก”

“ผมรอคุณ” วอร์มพูดอ้อแอ้ “ขึ้นลิฟต์พร้อมกันประหยัดพลังงาน”

“ครับๆ” คนคนนั้นช่วยกดลิฟต์ให้เขา “คุณอยู่ชั้นไหนเนี่ย”

“แปด”

“เหมือนผมเลย” ทั้งสองก้าวเข้าไปในลิฟต์ด้วยกันระหว่างที่ฝ่ายนั้นจึงมาบอก

“ผมเพิ่งถูกแฟนทิ้งมา เหมือนคุณอีกเปล่า” วอร์มชะงักเข้าไปหาชายปริศนาคนนั้นแล้วยิ้มหวานให้

“มิน่า เมาอย่างกับหมา” อีกคนบ่นพึมพำกับตัวเอง นิ้วกดเลขแปดก่อนจะถอนหายใจ

ทั้งสองคนเดินออกจากลิฟต์เมื่อถึงชั้นที่ต้องการ วอร์มควงแขนคนที่มาด้วยกัน ก่อนถามว่า “คุณเชื่อในรักแท้มั้ยครับสุดหล่อ”

“ไม่ครับ” อีกฝ่ายพยายามแกะแขนออก แต่มีวอร์มเหนียวแน่นยิ่งกว่าปลาหมึก

“ถ้าคุณไม่เชื่อในรักแท้ ก็แปลว่าคุณเหมือนแฟนผม”

“ยังงั้นกัน” คนคนนั้นยังพยายามดิ้นหนีจากวอร์ม

“ก็มัวไปเรื่อย นอนกับใครไปเรื่อย” วรตม์จับหน้าผู้ชายคนนั้นให้หันมา “คุณก็หน้าตาดีนี่ นอนกับผมดีกว่า ทำเหมือนที่ใครๆ เขาทำกัน เจอกันแล้ว เอากันเลย”

“ปล่อยผมก่อนหน้า คุณเมามากแล้ว ผมไม่ได้เป็นเกย์ด้วย” ฝ่ายนั้นดูจะลำบากใจนิดๆ

“เป็นเถอะ เป็นเถอะนี่”

“ถึงจะทำเสียงซี้้ออันก็ได้อะไรขึ้นมา ห้องคุณเบอร์อะไร ผมจะไปส่ง”

“805” วรตม์บอก เขาปล่อยแขนชายแปลกหน้าแล้วคั่นกระเป๋ากางเกงอีกหน คราวนี้เขาเจอกุญแจห้องที่แขวนอยู่พร้อมคีย์การ์ดเข้าประตู “คีย์การ์ดก็อยู่นี่เอง เมื่อกี้ทำไมทำไมไม่เจอวะ”

ชายคนนั้นเดินตรงไปยังห้อง 805 แล้วรับกุญแจจากมือวรตม์ไปไข ทำทางเหมือนอยากจะช่วยส่งเขาเข้าห้องไปเสียให้จบๆ แต่เมื่อประตูเปิด วรตม์ก็ถือโอกาสลุดผู้ชายแปลกหน้าเข้าห้อง ดึงเข้าไปด้วยกัน ปิดประตูแล้วจับกอดเอาไว้

“คืนนี้ผมเหงา” เขาทำเสียงแบบคนเมาสุดฤทธิ์ “นอนเป็นเพื่อนหน่อย”

“บอกว่าไม่ได้เป็นเกย์ไงเล่า” ชายปริศนาพยายามดันวรตม์ออก เบี่ยงตัวสุดๆ ไม่ให้เจ้าของห้องหอมแก้มเขาได้ “คุณเหม็นเหล้ามากเลย อย่าเข้ามาใกล้ล่ะ”

“ไม่เป็นก็ไม่มีเป็น ใจร้ายจัง” วรตม์เดินผ่านประตูห้องน้ำ โผล่ไปที่โซฟา ก่อนจะนอนเบ๊บบลงบนนั้น “ผมซื้อวัตน้ำ คุณอยู่ห้องอะไรเธอ”

“802” ชายคนนั้นตอบ เท้าไม่ขยับจากบริเวณหน้าประตูห้อง จากตรงนั้นเขายังพอมองเห็นขาและเท้าของวรตม์บนโซฟาได้ “ผมชื่อชิน คุณเรียกผมว่าชินก็ได้”

“โอเค คุณชิน ไว้พรุ่งนี้เจอกันอีก”

“เราคงไม่เจอกันอีกหรอก”

“ไม่ พรุ่งนี้ผมจะไปขอโทษคุณที่เมาใส่ ที่ตื้อคุณทั้งที่ คุณไม่เป็นเกย์ ตอนนี่ผมเมามาก เวียนหัวมาก แต่สัญญา ผมจะปายขอโทษคุณหายด้าย

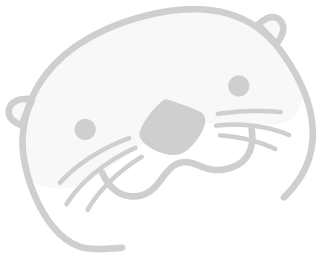
ถ้ารักบังเกิดก็เปิดใจรัก

ผมจะจำเลขไว้ 802 208 028...”

พูดจบคนเมาก็หลับคาโซฟาไป ชายแปลกหน้ายืนถอนหายใจยาว คิดว่าวรัทม์คงไม่มีทางจำเลขห้องเขาได้แน่ เพราะเล่นพูดสลับกันไปมาขนาดนั้น

เมื่อเห็นวรัทม์หลับสนิทไปแล้ว ชายคนนั้นก็เดินออกจากห้องไปพร้อมปิดประตูตามหลัง แต่ยังคงทิ้งเสียงบ่นเบาๆ ระหว่างเดินไปตามทางเดินกลับห้องของตัวเอง

“นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกันวะ”

ทดลองอ่าน